

Administracinė byla Nr. I-514-362/2015

Teisminio proceso Nr. 3-64-3-02291-2014-7

Procesinio sprendimo kategorija 15.2.3.2; 37.2; 74

(S)

ŠIAULIŲ APYGARDOS ADMINISTRACINIS TEISMAS

S P R E N D I M A S

LIETUVOS RESPUBLIKOS VARDU

2014 m. vasario 3 d.

Šiauliai

Šiaulių apygardos administracinio teismo teisėjas Arvydas Martinavičius,

sekretoriaujant Daliai Semaškaitei,

nedalyvaujant pareiškėjui R. P.,

nedalyvaujant atsakovo Lietuvos valstybės, atstovaujamos Šiaulių tardymo izoliatoriaus, atstovui,

rašytinio proceso tvarka išnagrinėjo bylą pagal pareiškėjo R. P. skundą atsakovui Lietuvos valstybei, atstovaujamai Šiaulių tardymo izoliatoriaus, dėl neturtinės žalos priteisimo.

Teismas, išnagrinėjęs pateiktą skundą,

n u s t a t ė :

Pareiškėjas R. P. teismui pateikė skundą, prašydamas iš atsakovo Lietuvos valstybės, atstovaujamos Šiaulių tardymo izoliatoriaus, priteisti 10 000 Lt neturtinei žalai atlyginti. Teismo posėdyje pareiškėjas nedalyvavo, apie teismo posėdžio vietą ir laiką pranešta tinkamai, teismo šaukimu (38 b. l.).

Pareiškėjas skunde (2–3 b. l.) nurodė, kad jo laisvė Šiaulių tardymo izoliatoriaus (toliau – ir ŠTI) laikino sulaikymo kameroje buvo apribota pažeidžiant galiojančius teisės aktus. Nuo 2011 m. iki 2014 m., kiekvieną kartą atvykus į Šiaulių tardymo izoliatorių iš Mažeikių VPK, laikino sulaikymo kamerų kvadratūra nesiekdavo net 10 kv. m, o tose laikino sulaikymo kameroje būdavo 10–15 asmenų. Taip pat jose tualetas įrengtas be jokių pertvarų, dėl to turėdavo atlikti gamtinius reikalus matant kitiems asmenims. Laikino sulaikymo kameroje nėra įrengta ventiliacija. Dėl šių neteisėtų veiksmų patyrė emocinę depresiją, dvasinį sukrėtimą, psichologinį šoką, pažeminimą, nepatogumus, neturtinę žalą vertina 10 000 litų, kuriuos prašo priteisti iš Lietuvos valstybės, atstovaujamos Šiaulių tardymo izoliatoriaus.

Atsakovas Lietuvos valstybė, atstovaujama Šiaulių tardymo izoliatoriaus, atsiliepimo į skundą papildyme (30–32 b. l.) nurodė, kad su pareiškėjo skundu nesutinka ir prašo jį atmesti kaip nepagrįstą. Taip pat nurodo, kad prašo bylą nagrinėti atsakovo atstovui nedalyvaujant.

Nurodė, kad vadovaujantis Tardymo izoliatorių vidaus tvarkos taisyklių (patvirtintos Lietuvos Respublikos teisingumo ministro 2009-06-01 įsakymu Nr. 1R-172) 11 punktu, priimti suimtieji (nuteistieji), kol įforminami dokumentai, bet ne ilgiau kaip dviem valandoms, uždaromi į

trumpalaikio laikymo kameras. Suimtieji (nuteistieji) į šias kameras uždaromi laikantis Suėmimo vykdymo įstatymo 10 straipsnyje nustatytų reikalavimų. Kaip matyti iš Šiaulių tardymo izoliatoriaus Įskaitos skyriaus 2014-12-04 pažymos Nr. 69/06-5895 „Dėl R. P.“, pareiškėjas laikinojo sulaikymo kameroje PK-3 buvo: 2011-07-08, 2011-07-29, 2011-08-12, 2011-09-26, 2011-10-25, 2014-04-15, 2014-05-16, 2014-05-30 ir 2014-06-13. Pažymėjo, kad įstatymų leidejas neįpareigoja Šiaulių tardymo izoliatoriaus registruoti duomenų, kiek asmenų buvo kartu su pareiškėju PK-3 ir PK-5 laikino sulaikymo kameroje. Pareiškėjo laikymo laikino sulaikymo kameroje laikotarpiu jos nebuvo tikrintos, todėl nėra galimybės nagrinėti ir konkrečių laikymo sąlygų, jų atitikties higienos normų reikalavimams.

Pabrėžė, jog negalima konstatuoti įstaigos neteisėto veikimo, kiek tai susiję su pareiškėjo argumentais dėl ventilacijos nebuvimo, nes šie įrengimo reikalavimai susiję su pastato ar patalpų rekonstrukcijos darbais. Kadangi Šiaulių tardymo izoliatoriuje dėl pastato statuso negali būti atliekami rekonstrukcijos ar kapitalinio remonto darbai, higienos normos HN76:2010 reikalavimai, susiję su šiais darbais, netaikytini.

Atsiliepime taip pat teigiama, kad trumpalaikio sulaikymo kameroje yra įrengti sanitariniai mazgai, tačiau jokie teisės aktai bei normos nereglamentuoja jų įrengimo standartų. Pareiškėjas nepateikė objektyvių įrodymų, nedetalizavo aplinkybių, dėl kurių patyrė tariamą neturtinę žalą, skundą grindė abstrakčiais teiginiais, nenurodė, kuo grindžiamas žalos dydis ir kaip jis apskaičiuotas. Atsakovo nuomone, pareiškėjas kreipėsi į teismą galimai siekdamas turtinės naudos, tačiau neįrodė, kad patyrė skunde nurodytus išgyvenimus.

Pareiškėjo R. P. skundas tenkintinas iš dalies.

Pareiškėjas nagrinėjamą administracinį ginčą iškėlė dėl neturtinės žalos atlyginimo, kurią kildina iš to, kad Šiaulių tardymo izoliatoriuje būnant laikino sulaikymo kameroje, kurių plotas nesiekia net 10 kv. m, būdavo laikoma 10–15 asmenų, šiose kameroje tualetas įrengtas be jokių pertvarų, nėra įrengta ventilacija.

Teismas pažymi, kad valstybės ir savivaldybės pareiga atlyginti žalą (viešoji civilinė atsakomybė), pagal Lietuvos Respublikos civilinio kodekso (toliau – ir LR CK) 6.271 straipsnio nuostatas, kyla dėl valstybės ir savivaldybės valdžios institucijų neteisėtų aktų, nepriklausomai nuo konkretaus valstybės tarnautojo ar kito valstybės valdžios institucijos darbuotojo kaltės. Civilinei atsakomybei atsirasti paprastai yra būtinos keturios sąlygos: 1) neteisėti veiksmai (LR CK6.246 straipsnis); 2) priežastinis ryšys tarp neteisėtų veikslių ir žalos (LR CK6.247 straipsnis); 3) teisės pažeidėjo kaltė (LR CK 6. 248 straipsnis); 4) teisės pažeidimu padaryta žala (LR CK6.249 straipsnis), tačiau LR CK6.271 straipsnyje numatyta viešoji atsakomybė atsiranda esant trimis sąlygoms: neteisėtiems veiksliams ar neveikimui, žalai ir priežastiniam ryšiui tarp neteisėtų veikslių (neveikimo) ir žalos. Vadinas, reikalavimas dėl žalos atlyginimo (tiek turtinės, tiek ir neturtinės) gali būti patenkinamas nustačius visumą viešosios civilinės atsakomybės sąlygų: pareiškėjo nurodytos valdžios institucijos (nagrinėjamu atveju Lietuvos valstybės, atstovaujamos Šiaulių tardymo izoliatoriaus) neteisėtus veiksmus, žalos pareiškėjui padarymo faktą ir priežastinį ryšį tarp valdžios institucijos neteisėtų veikslių ir atsiradusios žalos. Nenustačius bent vienos iš minimų viešosios civilinės atsakomybės sąlygų, valstybei ar savivaldybei, pagal LR CK6.271 straipsnį, nekyla turtinė prievolė atlyginti žalą.

LR civilinio kodekso 6.250 straipsnio 1 dalis apibrėžia, kad neturtinė žala yra asmens fizinis skausmas, dvasiniai išgyvenimai, nepatogumai, dvasinis sukretimas, emocinė depresija, pažeminimas, reputacijos pablogėjimas, bendravimo galimybių sumažėjimas ir kita, teismo įvertinta pinigais. LR CK 6.250 straipsnio taikymo teisminėje praktikoje ne kartą buvo išaiškinta, kad neturtinė žala pripažintinas ne bet koks valdžios institucijų neteisėtais veiksliais (neveikimu) asmeniui, kuris kreipėsi teisminės gynybos, padarytas neigiamas poveikis, kad neturtinė žala gali būti konstatuojama tik tada, kai nustatoma, kad poveikis buvo pakankamai intensyvus, o ne mažareikšmis ir smulkmeniškasis, kai nustatoma, kad asmuo tikrai patyrė dvasinius išgyvenimus,

realiai pajautė emocinę depresiją, pažeminimai buvo apčiuopiami, reputacijos pablogėjimas juntamas ir ši dvasinė skriauda, pasireiškusi vienu arba keletu iš išvardintų elementų, nebuvo vienkartinio pobūdžio ar momentinė. Asmens patirtų dvasinių ir fizinių kančių (LR CK 6.250 str. prasme), jei jos realiai patiriamos, poveikis asmens fizinei ir psichinei sveikatai yra skaudžiausias ir labiausiai juntamas tuo laiku, kai asmenį veikia šias kančias sukeltantys neteisėti aktai (pagal LR CK 6.271 str.).

Veiksmų neteisėtumo pagal CK 6.271 straipsnį konstatavimui reikia nustatyti, kad valdžios institucijos darbuotojai neveikė taip, kaip pagal įstatymus privalėjo veikti, neįvykdė jiems teisės aktais priskirtų funkcijų arba nors ir vykdė šias funkcijas, tačiau veikė nepateisinamai aplaidžiai, pažeisdami bendro pobūdžio pareigą elgtis atidžiai ir rūpestingai. Sprendžiant dėl atitinkamos valstybės valdžios institucijos (jos pareigūnų) veikos neteisėtumo (pagal CK 6.271 straipsnį), kiekvienu atveju yra būtina nustatyti, kokios konkrečios teisės normos, kurios reglamentuoja skundžiamos institucijos veiklą, buvo pažeistos, kaip būtent šie pažeidimai pasireiškė asmens, teigiančio, kad jis dėl tokių veiksmų (neveikimo) patyrė žalą, atžvilgiu, taip pat tai, ar atitinkamos pasekmės (jei jos nustatomos) atsirado būtent dėl tų valstybės institucijų, pareigūnų neteisėtų veiksmų. Konstitucinis Teismas 2006 m. rugpjūčio 19 d. nutarime, be kita ko, konstatavo, kad asmeniui teisė į žalos, padarytos neteisėtais valstybės institucijų, pareigūnų veiksmis, atlyginimą atsiranda tik tada, kai įstatymų nustatyta tvarka yra konstatuojama, kad valstybės institucijos, pareigūnai atliko neteisėtus veiksmus ir kad žala asmeniui atsirado būtent dėl tų valstybės institucijų, pareigūnų neteisėtų veiksmų.

Teismas pažymi, kad ABTĮ 5 straipsnio 1 dalis reglamentuoja, jog kiekvienas suinteresuotas subjektas turi teisę įstatymų nustatyta tvarka kreiptis į teismą, kad būtų apginta pažeista ar ginčijama jo teisė ar įstatymų saugomas interesas. Tačiau asmens pažeista teisė teismo gali būti apginta tuo atveju, jei jis konkrečiai įvardija neteisėtus valdžios institucijos veiksmus (neveikimą) ir savo reikalavimą pagrindžia atitinkamais argumentais bei įrodymais. Reiškiant reikalavimą dėl žalos atlyginimo nepakanka deklaratyviai ar abstrakčiai išvardyti galimai neteisėtas veikas, nes turi būti nurodyta, kokiais konkrečiais ir kada būtent atliktais neteisėtais valdžios institucijos veiksmis (neveikimu) buvo pažeistos asmens teisės ar teisėti interesai, kokio teisės akto reikalavimų nevykdė atitinkamas viešojo administravimo subjektas, ar neveikė taip, kaip turėjo veikti pagal atitinkamas teisės normas (Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2012 m. liepos 9 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A146-1527/2012).

Kaip matyti iš Šiaulių tardymo izoliatoriaus Įskaitos skyriaus 2014-12-04 pažymos Nr. 69/06-5895 (36 b. l.), pareiškėjas laikino sulaikymo kameroje Nr. PK-3 (17,86 kv. m) buvo laikomas 2011-07-08, 2011-07-29, 2011-08-12, 2011-09-26, 2011-10-25, laikino sulaikymo kameroje Nr. PK-5 (18,46 kv. m) buvo laikomas 2014-04-15, 2014-05-16, 2014-05-30, 2014-06-13. Duomenų, patvirtinančių, kiek laiko pareiškėjas buvo laikomas nurodytomis dienomis laikino sulaikymo kameroje, teismui nepateikta, tačiau teismas neturi pagrindo abejoti atsakovo atsiliepime nurodyta informacija, kad vadovaujantis Tardymo izoliatorių vidaus tvarkos taisyklių (patvirtintos Lietuvos Respublikos teisingumo ministro 2009-06-01 įsakymu Nr. 1R-172) 11 punktu, priimti suimtieji (nuteistieji), kol įforminami dokumentai, bet ne ilgiau kaip dviem valandoms, uždaromi į trumpalaikio laikymo kameras. Pareiškėjas aplinkybės, jog jis laikino sulaikymo kameroje būdavo laikomas ilgiau nei po dvi valandas, nenurodė, todėl darytina išvada, kad pareiškėjas šiose kameroje jo nurodytu laikotarpiu maksimaliai galėjo būti laikomas iš viso 18 valandų. Taip pat byloje esanti medžiaga patvirtina, kad pareiškėjas buvo patalpintas į laikino sulaikymo kameras, kurių plotas 17,86 ir 18,46 kvadratiniai metrai (36 b. l.), todėl atmetina skunde nurodyta aplinkybė, kad laikino sulaikymo patalpos dydis buvo apie 10 kvadratinių metrų.

Nustatyta, kad atsakovas nefiksuoja, kiek tiksliai nuteistųjų (suimtųjų) vienu metu būna laikoma laikinojo sulaikymo kameroje. Atsižvelgiant į tai, nustatyti, kiek asmenų buvo kartu su pareiškėju laikino sulaikymo kameroje bei kiek ploto pareiškėjui jose teko, nėra galimybės.

Atsakovas nurodė, kad Šiaulių tardymo izoliatoriaus laikino sulaikymo kameros nėra gyvenamosios patalpos, jose suimtieji (nuteistieji) laikomi ne ilgiau kaip dvi valandas, todėl šioms patalpoms Lietuvos Respublikos sveikatos apsaugos ministro 2010 m. kovo 30 d. įsakymu Nr. V-241 patvirtintos Lietuvos higienos normos HN 76:2010 „Laisvės atėmimo vietos: bendrieji sveikatos saugos reikalavimai“ reikalavimai nėra taikomi. Teismo vertinimu, šis argumentas nėra teisingas, kadangi HN 76:2010 yra taikoma laisvės atėmimo vietų pastatams ir teritorijoms (2 punktas). Tačiau taip pat pabrėžtina, kad atskirai tokios paskirties patalpoms HN 76:2010 specialūs reikalavimai nenumatyti, todėl sprendžiamas, kad negyvenamosios patalpos, kurios atskiriamos pagal higienos normoje vartojamų sąvokų apibrėžimus (5 punktas), turi atitikti negyvenamosioms patalpoms keliamus bendruosius reikalavimus, t. y. suimtiesiems (nuteistiesiems) turi būti sudaryta saugi sveikatai aplinka. Teismas pažymi, jog atsakovas nepaneigė pareiškėjo argumento, jog sanitarinis mazgas laikino sulaikymo kameroje nėra atitvertas jokia pertvara. Nors sutiktina, kad jokie teisės aktai bei normos nereglamentuoja sanitarinių mazgų įrengimo standartų laikino sulaikymo kameroje, tačiau sprendžiamas, kad tiek gyvenamosiose, tiek negyvenamosiose patalpose turi būti sudaroma saugi sveikatai aplinka, užtikrinamos garbės ir orumo nežeminančios sąlygos. Todėl, atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, konstatuotina, kad atsakovas, neįrengęs atitverto sanitarinio mazgo laikino sulaikymo kameroje, kuriose kartu su pareiškėju būdavo 10–15 asmenų, pažeidė pareiškėjo teisę būti laikomam garbės ir orumo nežeminančiomis sąlygomis.

Pareiškėjas taip pat skunde nurodė, kad Šiaulių tardymo izoliatoriaus laikino sulaikymo kameroje nėra įrengta ventiliacija.

Kalėjimų departamento prie Lietuvos Respublikos teisingumo ministerijos direktoriaus 2009 m. liepos 10 d. įsakymu Nr. V-176 patvirtintos Tardymo izoliatorių įrengimo ir eksploatavimo taisyklės taikomos naujai statomiems, rekonstruojamiems ar kapitaliai remontuojamiems tardymo izoliatoriams. Veikiantiems tardymo izoliatoriams taikomi tik tie šių taisyklių reikalavimai, kurie nesusiję su pastato ar patalpų rekonstrukcijos darbais. Analogiška nuostata įtvirtinta ir Lietuvos Respublikos sveikatos apsaugos ministro 2010 m. kovo 30 d. įsakymu Nr. V-241 patvirtintos Lietuvos higienos normos HN 76:2010 „Laisvės atėmimo vietos: bendrieji sveikatos saugos reikalavimai“ 2 punkte. Atsižvelgiant į tai, sprendžiamas, jog negalima konstatuoti Šiaulių tardymo izoliatoriaus neteisėto neveikimo dėl ventiliacijos laikino sulaikymo kameroje nebuvimo, nes šie įrengimo reikalavimai susiję su pastato ar patalpų rekonstrukcijos darbais.

Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo praktikoje nuosekliai laikomasi pozicijos, jog asmuo, kuris yra kalinamas nepriimtinais sąlygomis, patiria neturtinę žalą, kaip ji yra apibrėžta Civilinio kodekso 6.250 straipsnio 1 dalyje (pvz., administracinės bylos Nr. A143-1966/2008, A502-734/2009). Ši aplinkybė taip pat konstatuota ir Europos Žmogaus Teisių Teismo (toliau – ir EŽTT) praktikoje (žr. pvz., 2008 m. lapkričio 18 d. sprendimas byloje *S. prieš Lietuvą*, 871/02).

Atlygintinos neturtinės žalos dydžio nustatymas yra teismo prerogatyva ir teismo funkcija yra patikrinti reikalavimo pagrįstumą ir, jei jis pripažįstamas pagrįstu, nuspręsti, kokia suma pinigais gali būti teisinga ir protinga satisfakcija padarytai žalai atlyginti, jei asmens teisės pažeidimo pripažinimas teismo sprendimu nėra pakankama ir teisinga satisfakcija už patirtą skriaudą. Taigi teisės pažeidimo pripažinimas byloje, susijusiose su neturtinės žalos atlyginimu, tam tikrais atvejais gali būti savarankiškas pažeistų asmens teisių gynimo būdas. Tai reiškia, kad ne visais atvejais tam, jog būtų apginta pažeista neturtinė teisė, priteisiamas neturtinės žalos atlyginimas pinigais. Neturtinės žalos atlyginimas pinigais priteisiamas, jeigu konkrečiu atveju nustatoma, kad teisės pažeidimo pripažinimo nepakanka pažeistai teisei apginti (žr., pvz., EŽTT 2003 m. lapkričio 6 d. sprendimą byloje *M. prieš Lietuvą*, 53161/99). Analogišką praktiką nuosekliai formuoja (ABTĮ 13 straipsnio 1 dalis, 20 straipsnio 3 dalis) ir Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (žr., pvz., Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2008 m. balandžio 16 d. sprendimą administracinėje byloje Nr. A444-619/2008; 2010 m. spalio 15 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A146-1240/2011; 2012 m. sausio 26 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A756-143/2012 ir kt.).

Pažymėtina, kad EŽTT savo jurisprudencijoje ne kartą yra išaiškinęs, kad Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencija įpareigoja valstybę užtikrinti, kad asmens kalinimo sąlygos nepažeistų jo žmogiškojo orumo, kad šios priemonės vykdymo būdas ir metodas nesukeltų jam tokių kančių ir sunkumų, kurių intensyvumas viršytų neišvengiamai kalinimui būdingą kentėjimo laipsnį, ir kad, atsižvelgiant į praktinius su įkalinimu susijusius poreikius, būtų adekvačiai užtikrinama jo sveikata ir gerovė. Valstybė turi garantuoti, kad kalinami asmenys būtų laikomi sąlygomis, kurios užtikrina, kad jų orumas būtų gerbiamas, o bausmių vykdymo būdai ir metodai nesukeltų šiems asmenims didesnių ir intensyvesnių išgyvenimų už tuos, kurie yra neišvengiami asmeniui būnant kalinamu (žr. pvz., EŽTT 2000 m. spalio 26 d. sprendimą byloje *Kudla prieš Lenkiją*, 30210/96, 2001 m. liepos 24 d. sprendimą *V. prieš Lietuvą*, 44558/98). Pagal EŽTT suformuotą praktiką tam, kad netinkamas elgesys patektų į Konvencijos 3 straipsnio reguliavimo sritį, jis turi pasiekti minimalų žiaurumo lygį. Šio minimalaus žiaurumo lygio vertinimas yra reliatyvus; jis priklauso nuo visų bylos aplinkybių, tokių kaip elgesio trukmė, jo fizinis ir psichinis poveikis ir tam tikrais atvejais nukentėjusiojo lytis, amžius bei jo sveikatos būklė. Be to, sprenddamas, ar elgesys pagal Konvencijos 3 straipsnį yra žeminantis orumą, teismas atsižvelgia į tai, ar jo tikslas yra pažeminti asmenį ir ar tai neigiamai paveikė asmenį su Konvencijos 3 straipsniu nesuderinamu būdu (žr., pvz., EŽTT 2001 m. balandžio 21 d. sprendimą byloje *Peers prieš Graikiją*, 28524/95). Remiantis EŽTT praktika, vien tik mažesnio ploto suteikimas ne visada savaime suponuoja išvadą, jog buvo pažeistas Konvencijos 3 straipsnis. Pavyzdžiui, minėtoje *V. prieš Lietuvą* byloje EŽTT, įvertinęs bendrąsias kalinimo pagal įprastinį režimą sąlygas, konstatavo, kad santykinai mažą plotą, tekusį vienam asmeniui, kompensavo absoliučiais skaičiais vertinti nemaži miegamųjų išmatavimai, kuriuose netrūko nei šviesos, nei oro, bei suteikta judėjimo laisvė.

Byloje nustatytų aplinkybių visuma nesuteikia pagrindo konstatuoti, kad pareiškėjas jo nurodytu laikotarpiu laikino sulaikymo kameroje buvo laikomas sąlygomis, pažeidžiančiomis Konvencijos 3 straipsnį. Byloje nėra duomenų, kad Šiaulių tardymo izoliatoriuje pareiškėjas buvo kaip nors išskirtas iš kitų nuteistųjų ir jam koku nors būdu bloginamos bausmės atlikimo sąlygos.

Teismas, atsižvelgęs į formuojamą Europos Žmogaus Teisių Teismo ir aktualią Lietuvos Respublikos teismų praktiką bei administracinėje byloje nustatytas faktines aplinkybes, konstatuoja, kad pareiškėjo buvimas Šiaulių tardymo izoliatoriaus laikino sulaikymo kameroje, neužtikrinant garbės ir orumo nežeminančių sąlygų, jam sukėlė sunkumus, nepatogumus, ir tuo buvo pažeistos pareiškėjo neturtinės teisės. Tačiau įvertinęs byloje surinktus įrodymus, t. y. kad pareiškėjas iš viso laikino sulaikymo kameroje laikotarpiu nuo 2011-07-08 iki 2014-06-13 maksimaliai buvo laikomas 18 valandų, buvimas šiose kameroje buvo su gana didelėmis pertraukomis, nenuolatinis, atsižvelgiant į pažeidimo mastą, šio pažeidimo trukmę, į tai, kad pareiškėjas nepagrindė ir neindividualizavo dėl savo minimų pažeidimų atsiradusių neigiamų pasekmių, nenurodė priežastinio ryšio tarp pažeidimų ir jam padarytos neturtinės žalos, į teisingumo, protingumo ir sąžiningumo kriterijus, vertina, kad šioje byloje yra pagrindas nepriteisti pareiškėjui neturtinės žalos atlyginimo pinigais ir apsiriboti jo teisės į teisės aktuose nustatytas laikymo laikino sulaikymo kameroje sąlygų pažeidimo pripažinimu, kaip pakankama satisfakcija už jo teisių pažeidimą. Atsižvelgiant į tai, pareiškėjo skundas tenkintinas iš dalies. Pripažintina, kad buvo pažeista pareiškėjo teisė į Lietuvos Respublikos teisės aktais nustatytas laikymo laikino sulaikymo kameroje sąlygas, o reikalavimas priteisti neturtinės žalos atlyginimą pinigais atmestinas kaip nepagrįstas.

Teismas, remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis ABTĮ 85–87 straipsniais, 88 straipsnio 1 dalies 4 punktu,

n u s p r e n d ž i a :

Pareiškėjo R. P. skundą tenkinti iš dalies.

Pripažinti, kad pareiškėjo R. P. teisė į Lietuvos Respublikos teisės aktais nustatytas laikymo laikino sulaikymo kameroje sąlygas buvo pažeista.

Reikalavimą dėl neturtinės žalos atlyginimo pinigais atmesti kaip nepagrįstą.

Sprendimas per 14 dienų nuo jo paskelbimo gali būti skundžiamas apeliacine tvarka Lietuvos vyriausiajam administraciniam teismui tiesiogiai arba per Šiaulių apygardos administracinį teismą.

Teisėjas Arvydas Martinavičius